

[Jørgen Gram.]

ved det. Ja, det kan man naturligvis ikke rende fra og vil det heller ikke, men det er en Inkonsekvens, som jeg ikke kan se nogen som helst Begrundelse for. Vi har jo, ikke mindst i de sidste Aar, set mange Eksempler paa, at Forpligtelser, der var indgaaet, baade i smaa og store Forhold, baade mellem enkelte Mennesker og mellem Stater, har maattet ændres og lempes og slettes trods højtidelig og bindende Underskrift, skrevet med Guldpn i den hellige, treenige Guds Navn. Jeg forstaar ikke Finansministerens Stædighed paa dette Punkt.

Det har heller ikke været muligt at faa noget Lempelsestilsagn fra Ministeren for de Laantagere, der paa Grund af en efter Sigende alt for høj Ejendomsskyld i for ringe Grad kommer ind under Loven. Husmands- og Landboforeningernes Repræsentanter har over for Udvalget fremført ogsaa dette Ønske, der kun vedrører enkelte Egne, og som i Penge ikke betyder saa uhyre meget. Derimod anerkender vi Ministerens Tilsagn om, at Forpagtere igen kan indsende Andragender til fornyet Behandling — naturligvis maa det være Forpagtere med langvarige Kontrakter. Da Forpagtere jo i alle Tilfælde hører til den Kategori, som skal betjene sig af løse og dyre Laan, naar de ingen Kapital har eller for ringe Kapital, fordi de jo ingen Kreditforeningslaan kan optage i Besætning eller Inventar til Driftskapital, vilde det for denne ogsaa forholdsvis lille Kreds være af Betydning, om Ministeren vilde give det administrative Udvalg Tilladelse til i højere Grad end hidtil at give Rentetilskud til Forpagtere.

Jeg takker ogsaa for Ministerens Tilsagn om, at nye Ejere eventuelt kan komme med, saafremt de har erhvervet Ejendommen før 1. April 1936; det kan blive en Haandsrækning ikke mindst for de unge, der i øvrigt i fuldt Maal maa bære Dagens Byrde.

En lille Lettelse over for de mund- og klovesygeramte har Ministeren ogsaa gjort sig fortjent til Tak for, og samtidig faar en Kreds af Ikke-Landbrugere Adgang til Laan. Jeg skal ikke her komme ind paa den lige vedtagne Mund- og Klovesygelov; vi ved jo ikke, hvordan Bestemmelserne kan komme til at virke, men der er i alle Tilfælde haardt Brug for en Haandsrækning i de sønderjyske Landsdele i Anledning af den Kalamitet, som denne Svøbe har været, navnlig dernede. Vi hører daglig om katastrofale Følger for den enkelte, og der er ingen Tvivl om, at der vil blive mere end An-

vendelse nok for de 250 000 Kr. rentefrie Laan i 2 Aar, som Ministeren har stillet til Raadighed til dette Formaal.

Vi har ønsket denne Lov forlænget med 5 Aar, hvad der i alle Kredse i den sønderjyske Befolkning vil være et udbredt Ønske om, hvilket jo ogsaa blev fremført af den af Udvalget modtagne Deputation fra Landbo- og Husmandsforeningerne samt fra L. S. Med faa Midler vilde man efter mit Partis Mening have kunnet skabe roligere og tryg- gere Arbejdsaar og -kaar, en Nødvendighed, som de, der lever under Forholdene dernede, hurtigt vil erkende.

Den højtærede Statsminister og den socialdemokratiske Rigsdagsgruppes Formand har jo sammen med andre ved Lejlighed givet Udtryk for, at de havde Forstaaelse for de krævende Opgaver og de vanskeligere Kaar. Jeg er ogsaa sikker paa, at samtlige sønderjyske socialdemokratiske Repræsentanter, hvis de turde for Finansministerens Pengekasse, vilde give de to nævnte Autoriteter Ret og drage den nødvendige Følgeslutning: at de økonomiske Forhold paa mange Omraader fortsat vil ligge saadan, at der skal Penge til — for det skal der.

Jeg vil ikke have, at den sønderjyske Grænsbefolkning skal behandles som Drivhusplanter, som der skal hægges og plejes om; Befolkningen af alle Klasser og Erhverv dernede er en haardfør Folkedel, som har været sat paa den haardeste Post gennem Tiderne, og den vil bære sin rundelige Part af, hvad der ligger for, ogsaa i Fremtiden, ikke mindst Landbefolkningen; men naar nu Finansministeren og — dog med et Forbehold — ogsaa den socialdemokratiske Ordfører paa Anmodningen om at forlænge denne lille Lovs Gyldighedstid med 5 Aar i Stedet for 2 svarer, at vi skal til at afvikle, vil jeg dog gøre opmærksom paa, at vi er nu ikke naaet til Enden af den økonomiske Udvikling med 20 Aar under Danmark, langt fra; Omskiftelserne har været saa store, og der dukker stadig nye og store Problemer op. Jeg vil ikke gennemgaa den økonomiske Udvikling her igen, det er gjort saa tit, ogsaa af mig, men jeg vil i al Stilfærdighed tillade mig at mene, at i Virkeligheden kun faa ogsaa af dette høje Tings Medlemmer har gjort det store Arbejde at sætte sig ind i de mange Detailler, der udgør det store Hele — uden at jeg i øvrigt tvivler om den gode Vilje. De af den danske Regering gennemførte økonomiske Lovforanstaltninger kommer hele den sønderjyske Befolkning til gode, uanset om de er af dansk eller tysk Sindelag, men derudover faar den tysk-